

Daniel Kitabı - 40. Sayı

Pavlus

Jeff Pippenger

2024-01-04

Daniel kitabının birinci bölümü, dördüncü bölümle birlikte ele alındığında, 1798'den 1844'e kadar birinci ve ikinci meleğin tarihini temsil eder. O dönemde Daniel kitabının mührü açıldı ve mührü açılan kısım yedinci, sekizinci ve dokuzuncu bölümlerdi. "Kural üzerine kural" ilkesine göre birinci ve dördüncü bölümler ile ardından yedinci, sekizinci ve dokuzuncu bölümler, birinci meleğin Millerit hareketinin tarihini ortaya koyar.

O tarihsel dönemde (1798–1844), Adventizmin temel gerçekleri tesis edildi ve bu gerçekler nihayetinde 1843 öncü tablosunda temsil edildi. Daniel kitabının ikinci bölümündeki Nebukadnetsar'ın heykeli tabloda yer alır. Daniel'in yedinci ve sekizinci bölümlerindeki görümler tabloda yer alır. Sekizinci bölümdeki "Günlük" temsil edilmiştir; aynı şekilde Levililer yirmi altıncı bölümdeki "yedinci kez" de. Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünde temsil edilen İslam'ın üç "Vah"ı da oradadır. Tanrı bu temel gerçeklerin saldırıya uğrayacağı konusunda defalarca önceden uyardı.

Siyon'un surlarında Tanrı'nın bekçileri olarak duranlar, halkın önündeki tehlikeleri görebilen; gerçeği yanlıştan, doğruyu eğriden ayırt edebilen adamlar olsun.

"Uyarı geldi: 1842, 1843 ve 1844'te mesaj geldiğinden beri üzerinde bina etmekte olduğumuz imanın temelini sarsacak hiçbir şeyin içeri girmesine izin verilmemelidir. Ben bu mesajın içindeydim ve o zamandan beri Tanrı'nın bize verdiği ışığa sadık kalarak dünyanın önünde durmaktayım. Günbegün ışık arayarak içten dua ile Rab'bi aradığımız sırada ayaklarımızın üzerine yerleştirildiği platformdan ayaklarımızı çekmeyi düşünmüyoruz. Sizce Tanrı'nın bana vermiş olduğu ışıktan vazgeçebilir miyim? O, Çağlar Kayası gibi olacaktır. Bana verildiği andan beri bana yol göstermektedir." Review and Herald, 14 Nisan 1903.

Tanrı'nın son gün halkının katılımıyla gerçekleştirilecek olan toz fırçasını tutan adamın işi, Yeşaya'nın son gün halkını ve çağrıldıkları işi tanımladığı yerde de temsil edilir; çünkü son günler gelmeden önce temellerin yanlışların altında gömülmesi takdir edilmişti.

Ve senden olanlar eski viraneleri yeniden inşa edecek; birçok kuşağın temellerini yeniden kuracaksın; sana "gedikleri onaran", "oturulsun diye yolları onaran" denilecek. Yeşaya 58:12.

"Eski virane yerler" ifadesi, putperestlik ve papalığın oluşturduğu iki yıkıcı güçle bağlantılı doktrinel doğrulara atıfta bulunur. Putperestliğin ardından papalığın gelmesi şeklindeki bu iki yıkıcı güç düzeni, William Miller'in sunduğu her kehanetin çerçevesiydi.

Eski harabeleri yeniden inşa edecekler, önceki viraneleri ayağa kaldıracaklar ve harap şehirleri, birçok kuşağın bıraktığı yıkıntıları onaracaklar. Yeşaya 61:4.

Çerçeve olarak temsil edilen peygamberliğin yapısı, o iki gücün tarihi ve birbirleriyle ilişkisidir. “Mesken tutulacak yolları” yeniden tesis etmek, Miller’in çerçevesinin yeniden tesis edilmesidir; bu da rüyasında toz fırçalı adamın yaptığı işle temsil edilmişti. Yeşaya, Ezra’nın ve Babil’den dönerek Yeruşalim’i onaranların tarihini bir örnek olarak kullanarak, eski yıkıntıların onarımını tanımladı.

Atalarımızın günlerinden bugüne dek büyük bir suç içindeyiz; ve günahlarımız yüzünden biz, krallarımız ve kâhinlerimiz, ülkelerin krallarının eline, kılıca, tutsaklığa, yağmaya ve utanca teslim edildik; bugün olduğu gibi. Şimdi ise kısa bir süre için Rab Tanrımız bize lütuf gösterdi: kaçıp kurtulmamız için bize bir kalıntı bıraktı ve kutsal yerinde bize bir çivi verdi; böylece Tanrımız gözlerimizi aydınlatsın ve esaretimizde bize biraz dirilik versin. Çünkü biz köleydik; yine de Tanrımız esaretimizde bizi terk etmedi, tersine Pers krallarının gözünde bize merhamet gösterdi; Tanrımızın evini yeniden kurmamız, onun yıkıntılarını onarmamız ve Yahuda’da ve Yeruşalim’de bize bir sur verilmesi için bize dirilik verdi. Ezra 9:7-9.

Ezra ve Yeruşalim’i onaranlar, içinde oturulacak yolların onarıcıları olan "artakalan"ı temsil eder; ve onlar, Ezra’nın atıfta bulunduğu Levililer 26 duası bağlamında işi yerine getirenlerdir: "Babalarımızın günlerinden bugüne dek büyük bir suç içindeyiz; günahlarımız yüzünden biz, krallarımız ve kâhinlerimiz ülkelerin krallarının eline, kılıca, tutsaklığa, yağmaya ve yüz karasına teslim edildik." Sözüünü ettiği "gün", son günlerin "artakalanı"nın içinde oturulacak yolları onardığı "gün"dür.

Ezra’nın artakalanı, üç buçuk günün sonunda diriltelen ve Daniel’in dokuzuncu bölümde gösterdiği gibi Levililer yirmi altı duasını yerine getiren iki tanıktır. Ezra ve çalışma arkadaşları sürgünden dönüp Yeruşalim’i yeniden inşa ettiklerinde, Miller’in mücevherlerini eski hâline getirme işini simgelediler; bu da Miller’in temel hakikatlerini yeniden tesis etme işidir. Bu nedenle, Miller’in çalışmasının çerçevesini anlamak elzemdir.

Elçiler sağlam, yani Çağların Kayası olan bir temel üzerine inşa ettiler. Bu temele, dünyadan söküp çıkardıkları taşları getirdiler. Yapıcılar, çok sayıda engelle karşılaşarak emek verdiler. İşleri, Mesih’in düşmanlarının muhalefeti yüzünden son derece zorlaştı. Sahte bir temelin üzerine inşa edenlerin bağnazlığına, önyargılarına ve nefretine karşı mücadele etmek zorundaydılar. Kilisenin yapıcıları olarak çalışanların çoğu, Nehemya’nın günlerindeki sur örenlere benzetilebilir; onlar hakkında şöyle yazılmıştır: “Sur örenler de, yük taşıyanlar da, yükleyenlerle birlikte, her biri bir eliyle işte çalışıyor, öbür eliyle silah tutuyordu.” Nehemya 4:17. Elçilerin İşleri, 596.

Yeşaya’daki her iki pasajda da iş, birçok kuşağın temellerini ve yıkıntılarını yeniden ayağa kaldırmaktır. Yeşaya, somut bir işle örneklenen ruhsal bir işi tanımlıyor. Temeller korunmalıydı; ancak bunun yerine, sonunda taklit mücevherlerden oluşan sahte bir temel tarafından bütünüyle örtüldü. Yeşaya’nın işaret ettiği kişiler, fizikî tuğla ve taşları değil, Millercilerin temel hakikatlerini yeniden tesis ediyorlar. Bu hakikatlerin simgesi, kutsal yeri ve orduyu "yedi vakit" boyunca çiğneyen iki yıkıcı güc üzerine Miller’in kurduğu çerçevedir.

Bu restorasyon işi, "temelleri" ve "birçok kuşağın viranelerini" ayağa kaldırmak olarak tasvir edilir ve peygamberlik sözünü satır üzerine satır, biraz burada biraz orada getiren yöntem aracılığıyla temel gerçekleri yeniden tesis etme işini ifade eder. Temelleri ve viraneleri yeniden tesis etme işi, Habakkuk'un ikinci bölümündeki iki tablo olan 1843 ve 1850 öncü tablolarında temsil edilen özgün gerçekleri sunma ve savunma işidir. Ve bu iş, "satır üzerine satır" şeklindeki son yağmur yöntemiyle yerine getirilir. Bu, Miller'in rüyasındaki sahte mücevherlerle temsil edildiği üzere, sahte bir temeli sürdürmek isteyenlerle olan çekişmede Yeremya'nın eski yollarına geri dönme işidir.

Düşman, kardeşlerimizin zihinlerini, bu son günlerde ayakta durabilecek bir halkı hazırlama işinden saptırmaya çalışıyor. Onun safsataları, zihinleri içinde bulunduğumuz zamanın tehlikelerinden ve görevlerinden uzaklaştırmak için tasarlanmıştır. Onlar, Mesih'in halkı için Yuhanna'ya vermek üzere gökten getirdiği ışığa hiçbir değer vermezler. Önümüzde duran sahnelerin özel bir ilgi görmeyi gerektirecek kadar önemli olmadığını öğretirler. Göksel kökenli gerçeği etkisiz kılarlar ve Tanrı'nın halkının geçmiş deneyimlerini ellerinden alarak, bunun yerine onlara sahte bir bilim verirler.

“Rab şöyle diyor: Yollarda durun, bakın ve eski yolları sorun; iyi yolun nerede olduğunu araştırın ve onda yürüyün.” Yeremya 6:16.

“Hiç kimse imanımızın temellerini—işimizin başlangıcında, Söz'ün dua dolu bir incelemesiyle ve vahiy aracılığıyla atılmış olan temelleri—söküp atmaya kalkışmasın. Son elli yıldır bu temeller üzerinde bina etmekteyiz. İnsanlar yeni bir yol bulduklarını ve atılmış olandan daha sağlam bir temel atabileceklerini sanabilirler. Fakat bu büyük bir aldanıştır. Atılmış olandan başka hiç kimse başka bir temel atamaz.”

“Geçmişte birçok kişi yeni bir iman inşa etmeye, yeni ilkeler tesis etmeye girişmiştir. Fakat onların inşası ne kadar süre ayakta kaldı? Çok geçmeden çöktü; çünkü Kaya'nın üzerine kurulmamıştı.

“İlk öğrenciler insanların sözleriyle karşılaşmak zorunda değil miydiler? Yanlış kuramları dinlemek ve sonra da, her şeyi yaptıktan sonra, ‘Atılmış olan temelden, yani İsa Mesih'ten başka hiç kimse başka bir temel atamaz’ diyerek dimdik durmak zorunda değil miydiler?” 1. Korintliler 3:11.

“Böylece güvenimizin başlangıcını sona dek sarsılmaz biçimde korumalıyız. Bu halka, onları dünyadan, nokta nokta, şimdiki gerçeğin berrak ışığına çıkararak kudret dolu sözler Tanrı ve Mesih tarafından gönderilmiştir. Dudakları kutsal ateşle dokunulmuş olan Tanrı'nın kulları, bu mesajı ilan etmişlerdir. İlahi beyan, ilan edilen gerçeğin sahipliğine mührünü basmıştır.” Testimonies, cilt 8, 296, 297.

"Son günlerde ayakta duracak bir halkı hazırlama işi", Hezekiel'in otuz yedinci bölümündeki iki peygamberlikle ilişkili işidir. Çölde Yeşaya'nın sesiyle bir mesaj iletilir ve Hezekiel'in ilk mesajı, üç buçuk gün boyunca Sodom ve Mısır kentinin sokağında ölü olanları bir araya getirir. Sonra, Matta'daki on bakirenin benzetmesinin bekleme zamanında olduklarını anlarlar. Ardından, dönmek istiyorlarsa değerli olanı değersiz olandan ayırmaları için Yeremya'ya verilen çağrıyla duyarlar.

Ayrıca Daniel'in dokuzuncu bölümdeki duasını şimdiki hakikat olarak tanırlar. Bu nedenle, müjdenin koşullarını kabul edip yerine getirerek dönmeyi seçtiklerinde, Hezekiel'in ikinci mesajını alır ve ayakları üzerinde duran kudretli bir ordu olarak ayağa kalkarlar.

"Son günlerde ayakta duracak bir halkı hazırlama işi", "satır üzerine satır"ın son yağmur yöntemi aracılığıyla gerçekleştirilir. Bu çalışma, 1843 ve 1850 öncü tablolarında temsil edilen Millerit hakikatlerinin yeniden tesis edilmesini içerir. Bu iki tablo, Habakkuk'un iki levhasıdır ve (satır üzerine satır) üst üste konulmalıdır; böyle yapıldığında iki tablo, son günlerde kir fırçalı adam tarafından yeniden tesis edilecek temel hakikatleri temsil eder.

Satır üzerine satır bir araya getirildiklerinde, 1843 tablosundaki hatayı tespit ederler; bu hata daha sonra 1850 tablosunda düzeltildi. Bir tek tablo (satır üzerine satır) olarak değerlendirildiklerinde ise, hem Tanrı'nın halkının deneyimini hem de yedi gök gürlemesinin gizli tarihini temsil ederler; çünkü birlikte ilk hayal kırıklığını, bekleme zamanını, Gece Yarısı Çılgılığı'nı, 22 Ekim 1844'ü ve büyük hayal kırıklığını gösterirler.

Yedi gök gürlemesinin gizli tarihi, ilk hayal kırıklığı, Gece Yarısı Çağrısı ve Büyük Hayal Kırıklığıdır. Bu, gerçeğin yapısıdır; çünkü gerçek, İbranice "gerçek" kelimesinin ilk ve son harfinin aynı olması üzerine kuruludur; tıpkı o tarihin ilk ve son hayal kırıklığı gibi. Ortadaki, yani on üçüncü harf, Gece Yarısı Çağrısı mesajını reddedenler tarafından temsil edilen isyanın bir sembolüdür. İki tablo birlikte ele alındığında, toz fırçasını elinde tutan adam tarafından restore edilecek Milleritlerin peygamberlik hakikatlerine iki tanık sunar; ancak aynı zamanda yüz kırk dört binin yaşantısını örnekleyen deneyimi de tanımlar.

Sancak olmaya çağrılanlar (yüz kırk dört bin) ilk hayal kırıklıklarıyla 18 Temmuz 2020'de karşılaştılar ve ardından Temmuz 2023'te, çölde haykıran bir sestен kendilerine bir mesaj iletildi. Ses onları geri dönmeye çağırıyordu.

Yedi gök gürlemesinin gizli tarihinde isyanın ortaya çıkacağı nokta burasıdır; çünkü bir sonraki işaret, toz fırçasını kullanan adamın mücevherleri toplayıp onları sandığa atmasıdır. Sonra on kat daha parlak ışıldarlar. O noktada Miller uyandırıldı. Bakireler (Miller) uyandığında artık çok geçtir. Nice nesillerin yıkımlarının onarımı, iki tanığın katılması gereken bir iştir. O iş şimdi yürütülüyor.

Daniel kitabının yedinci, sekizinci ve dokuzuncu bölümlerinde Ulai Irmağı görüşüyle temsil edilen peygamberlikler için William Miller'in ortaya koyduğu çerçeve, putperestlik ve papalığın iki yıkıcı gücüydü; Future for America'nın çerçevesi ise putperestlik (ejderha), ardından papalık (canavar) ve dinden dönmüş Protestanlık (yalancı peygamber) şeklindedir. Her iki çerçeveyi de temellendiren anahtar, elçi Pavlus'un yazılarıdır. Elçi Pavlus, eski İsrail'i ruhsal İsrail'le bağlayan peygamberlik sesiydi. Dönüşümünden önce Pavlus'un adı Saul'du; bu ad "seçilmiş" ya da "ortaya konmuş" anlamına gelir.

Pavlus, Yahudi olmayanlara elçi olmak üzere seçildi (tercih edildi) ve başka şeylerin yanı sıra Eski Antlaşma'yı anlama yetisi nedeniyle seçildi. Yeni Antlaşma'nın büyük bir kısmını kaleme alan Pavlus kadar Eski Antlaşma'yı anlayan başka bir Yeni Antlaşma yazarı yoktur. Müjdeyi Yahudi

olmayanlara sunmada öncülük etmesi için seçildi; fakat ayrıca, Eski Antlaşma'nın peygamberlik tarihleriyle çarmıhın yaşandığı dönemden sonraki peygamberlik tarihi arasındaki ilişkiyi kurmak üzere de seçildi. Pavlus'un tanıklığı olmadan, Milleritlerin ve Future for America'nın peygamberlik anlayışı var olmazdı. Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak doğal İsrail'in "boşandığı" tam da o tarihte, Pavlus, o kadim İsrail'in, o sırada Tanrı'dan boşanmış olmakla birlikte, ruhsal İsrail'in peygamberlik tarihinin sembolü olduğunu ortaya koymak üzere seçildi. Birinci ve üçüncü meleklerin hareketlerine ilişkin gerekli peygamberlik kuralları, öncelikle elçi Pavlus'un yazılarına dayanır.

Bu nedenle, Pavlus'un belirlediği ve Milleritlerin, iki yıkıcı gücün çerçevesi içine yerleştirilmiş olan mesajını etkilemiş olan bazı peygamberlik ilkelerini ele alacağız; ve bunu yaparken bu ilkelerin üç yıkıcı gücün çerçevesini nasıl etkilediğini de inceleyeceğiz.

Ayrıca, kardeşler, atalarımızın hepsinin bulutun altında bulunduğunu ve hepsinin denizden geçtiğini bilmenizi isterim. Hepsi bulutta ve denizde Musa'ya vaftiz edildiler; hepsi aynı ruhsal yiyeceği yedi ve hepsi aynı ruhsal içeceği içti; çünkü onları izleyen o ruhsal Kayadan içtiler; o Kaya ise Mesih'ti. Ne var ki Tanrı onların çoğundan hoşnut olmadı; çünkü çölde yok edildiler. Bunların hepsi bize örnek oldu; öyle ki onlar gibi kötü şeylere arzu duymayalım. Bazılarının yaptığı gibi putperest olmayın; yazılmış olduğu gibi: Halk yiyip içmek için oturdu, eğlenmek için ayağa kalktı. Bazılarının yaptığı gibi cinsel ahlaksızlık da yapmayalım; nitekim bir günde yirmi üç bin kişi öldü. Yine, bazılarının yaptığı gibi Mesih'i sınamayalım; nitekim yılanlar tarafından yok edildiler. Bazılarının yaptığı gibi söylenmeyin; nitekim yok edici tarafından yok edildiler. Şimdi bu olayların hepsi onlara örnek olsun diye oldu; çağların sonu kendilerine erişmiş olan bizleri uyarmak için yazıldı. 1. Korintliler 10:1-10.

On kısa ayette Pavlus, vaftiz ayininin Kızıldeniz'den geçişte tipolojik olarak önceden gösterildiğini, eski İsrail'i izleyen kayanın "ruhsal bir kaya" olduğunu ve bunun Mesih olduğunu belirtir. Eski İsrail'in, son günlerde yaşayanlar için örnek olduğunu ifade eder. Bu pasaj bir uyarıdır ve gerçeği savunanlarla gerçeğe karşı çıkanlar arasında tartışma konusudur. Adventist ilahiyatçılar, Pavlus'un yalnızca eski İsrail'in tarihlerinin, son günlerde yaşayanların anlaması gereken ahlaki dersleri örneklediğini belirttiğini; fakat Pavlus'un, harfi anlamda İsrail'in tarihlerinin ruhsal İsrail tarafından gerçekten tekrar edileceğini söylemediğinde ısrar ederler. Kardeş White, Pavlus'un tam olarak ne demek istediğini teyit etmek için bu pasajı sık sık kullanır.

"Kadim peygamberlerin her biri, kendi zamanları için olduğundan daha çok bizim zamanımız için konuşmuştur; öyle ki onların peygamberlikleri bizim için yürürlüktedir. 'Bütün bunlar onlara ibret olsun diye geldi; çağların sonuna erişmiş olan bizleri uyarmak için de yazıldı.' 1 Korintliler 10:11. 'Bunların kendileri için değil, sizin için hizmet ettikleri kendilerine açıklanmıştı; bu şeyler şimdi gökten gönderilen Kutsal Ruh aracılığıyla size müjdeyi bildirmiş olanlar tarafından size haber verilmiştir; melekler de bu şeylere yakından bakmayı arzu ederler.' 1 Petrus 1:12..."

"Kutsal Kitap, hazinelerini bu son kuşak için biriktirmiş ve bir araya bağlamıştır. Eski Ahit tarihinin bütün büyük olayları ve ciddi muameleleri, bu son günlerde kilisede tekrar edilmiş ve edilmektedir." Selected Messages, kitap 3, 338, 339.

Bayan White, Pavlus'un ayetlerdeki anlamını şöyle özetler: "Eski Ahit tarihinin büyük olayları ve ciddi hadiseleri, bu son günlerde kilisede tekrar etmiş ve etmektedir." Pavlus'un eski İsrail'i, gerçek anlamdaki İsrail'in tarihini simgesel olarak ortaya koyan bir örnek olarak tanımlamasını baltalamak için Şeytan bu peygamberlik ilkesine karşı iki başlıca saldırı dayatmıştır. Bunlardan ilki, daha önce de belirttiğim gibi, Pavlus'un o tarihlerin yalnızca ahlaki dersleri temsil ettiğini ifade ettiği iddiasıdır. Bu yanlış öğreti bir yarı doğrudur, ve yarı doğru aslında doğru değildir. Eski İsrail'in tarihinden çıkarılabilecek ahlaki derslerin, son günlerde yaşayanların yararına olduğu doğrudur; fakat bu, o tarihlerin aynı zamanda tekrarlanacak olayların da birer örneği olduklarını inkâr etmek için kullanıldığında, gerçeği inkâr etmeye yönelik bir yarı doğruya dönüşür.

Tanrı'nın halkının önünde şimdi ya bir bereket ya da bir lanet vardır: dünyadan çıkıp ayrılır ve alçakgönüllü itaat yolunda yürürlerse bir bereket; göklerin yüce haklarını ayaklar altına alan putperestlerle birleşirlerse bir lanet. İsyankâr İsrail'in günahları ve kötülükleri kayda geçirilmiş ve şu uyarı olarak gözlerimizin önüne serilmiştir: onların isyan örneğini izleyip Tanrı'dan uzaklaşırsak, onlar gibi kesinlikle düşeriz. "Şimdi bütün bunlar onlara örnek olarak oldu; ve dünyanın sonlarının geldiği bizler için uyarı olmak üzere yazıldı." Tanıklıklar, cilt 1, 609.

Bir gerçek, başka bir gerçeği inkâr etmek için kullanılmamalıdır; çünkü böyle yapıldığında Tanrı'nın gerçeğini yalana dönüştürür.

"Kurtarıcı'nın bir sözü, bir başka sözünü geçersiz kılmak için kullanılmamalıdır." Büyük Tartışma, 371.

Eski İsrail tarihinin yalnızca ahlaki derslerden ibaret olduğu öğretisi, Adventist ilahiyatçılar tarafından Tanrı'nın peygamberlik sözünü yok etmek için sıkça kullanılır; Tanrı'nın halkını bir yalanı kabul etmeye aldatmak için hazırlanmış masallar sofrasına dahil edilen yarı doğrulardan biridir ve onların benimsediği yalan, elçi Pavlus'un yazılarında tespit edilir.

Eski İsrail'in tarihinin modern İsrail'in tarihini örneklediği ilkesine yönelik diğer temel saldırı, Karşı Reformasyon sürecinde Cizvitler tarafından icat edildi; bu saldırı, Eski İsrail'in tarihinin tekrarlandığı fikrini kabullenmekten ibarettir. Cizvit yalanı, tarihin ruhsal olarak değil, harfiyen tekrarlandığıdır. Bu yalan, Roma Papası'nın Kutsal Kitap kehanetlerinde sözü edilen Deccal olduğu anlayışını engellemek için uyduruldu; zira bu öğreti, son günlerde bir Deccal bulunduğu gerçeğini kabul eder, fakat Deccal'in ruhsal bir güç değil, somut bir güç tarafından temsil edildiğini savunur. O hâlde, alnında 'Gizemli Babil' yazılı olan Vahiy'in on yedinci bölümündeki fahişe, bugün Irak olan Babil'in gerçek topraklarında ortaya çıkan bir fahişe olurdu.

"Sözü anlamakta kafası karışan, antikristin ne anlama geldiğini göremeyenler, şüphesiz kendilerini antikristin safına koyacaklardır." Kress Koleksiyonu, 105.

Papa, gerçek bir kişidir; gerçek bir gücü (Katolik Kilisesi'ni) temsil eder. Ancak kendisi ve kurumu, peygamberlikte harfi Babil ile tanımlanmıştır ve Antikrist konusu, harfi bir örneğin ruhsal yerine gelişi olarak ortaya konulduğunda ancak doğru biçimde tanımlanabilir. Pavlus, harfi İsrail'in ruhsal İsrail'i örneklediğini belirtmişti; ama ortaya koyduğu şey yeni bir peygamberlik gerçeği değildi; çünkü anlayışı genel olarak Eski Ahit'e dayanıyordu ve tanıklığının temeli de oradadır.

İsrail'in Kralı Rab ve onun kurtarıcısı, Orduların Rab'bi, şöyle diyor: Ben ilkinim ve sonuncuyum; benden başka Tanrı yoktur. Kadim halkı belirlediğim zamandan beri, benim gibi çağırıp duyuracak, bunu açıklayıp düzenleyecek kim var? Gelecek olanları, ileride olacakları onlara bildirsinler. Korkmayın, dehşete kapılmayın. O zamandan beri size bildirmedim mi, bunu duyurmadım mı? Sizler benim tanıklarımısınız. Benden başka Tanrı var mı? Hayır, başka Tanrı yok; ben hiçbirini bilmiyorum. Yeşaya 44:6-8.

Biz, Pavlus gibi, şunun tanıkları olmalıyız: Alfa ve Omega, yalnızca eski İsrail'i değil, Kutsal Kitap'ta geçen bütün kadim halkları da, son günlerde yaşayanların başına gelecek olan "şeyleri" göstermek için semboller olarak belirledi. Pavlus, Eski Antlaşma konusunda uzmandı ve fiziksel İsrail ile ruhsal İsrail dönemleri arasında peygamberliksel bağlantı halkası olmak üzere görevlendirildi. Zamanın sonunda, 1798'de ve ayrıca 1989'da, bilginin artışımlı anlayanlara rehberlik eden onun yazılarıydı.

Eski harfî Babil, Doğunun eski çocukları, eski Mısır, eski Yunan ve eski Med-Pers İmparatorluğu, dünyanın sonundaki ruhsal güçlerin sembolleridir. Eski semboller, önce gelen harfî olanlardır ve sonrasında gelen ruhsal olanı temsil eder. Pavlus, harfî Âdem'in ruhsal Âdem'i (ki o Mesih'tir) simgelediğini söyleyecek kadar ileri gider.

Ve şöyle yazılmıştır: İlk insan Adem yaşayan bir can oldu; son Adem ise yaşam veren bir ruh oldu. Ne var ki önce ruhsal olan değil, doğal olan gelir; ondan sonra ruhsal olan. İlk insan yerden, topraktan; ikinci insan ise gökten olan Rab'dir. Topraktan olan nasılsa, topraktan olanlar da öyledir; göksel olan nasılsa, göksel olanlar da öyledir. Ve biz, topraktan olanın suretini taşıdığımız gibi, göksel olanın suretini de taşıyacağız. 1. Korintliler 15:45-49.

Pavlus'un ilk ve son Adem ile ilgili öğrettiği çok derin dersler vardır, ama biz sadece, o bölümde çok açık biçimde ortaya koyduğu ilkeyi tespit ediyoruz; şöyle der: "Önce olan ruhsal olan değil, doğal olan; ve ardından ruhsal olan gelir." Burada Pavlus'un "doğal" diye nitelediği "harfî" olan önce gelir; ruhsal olan ise sondadır. Harfî İsrail önceydi ve doğaldı; ruhsal İsrail ise "sonra" gelir.

Harfî Babil, manevî Babil'den önce gelir. Pavlus'un yazılarında vurgulanan bir sonraki önemli nokta, harfîden manevîye geçişin tarihte ne zaman uygulanacağıdır. Harfîden manevîye peygamberî değişimin tanımlandığı zaman dilimi çarmıh dönemidir.

Çünkü Mesih İsa'ya imanla hepiniz Tanrı'nın çocuklarıdır. Çünkü içinizden Mesih'e vaftiz edilenlerin hepsi Mesih'i giyindiler. Ne Yahudi ne de Grek vardır; ne köle ne özgür; ne erkek ne de kadın; çünkü hepiniz Mesih İsa'da birsiniz. Ve eğer Mesih'e aitseniz, o zaman İbrahim'in soyusunuz ve vaat uyarınca mirasçılarsınız. Galatyalılar 3:26-29.

Hangi doğuştan hakka sahip olursan ol, Mesih'i kabul ettiğinde İbrahim'in soyu olursun. Sen fizikî İsrail değilsin; ruhsal İsrail'sin. Fizikîden ruhsala geçiş çarmıhta oldu. Pavlus insanlığı iki sınıfa ayırır. Her sınıfın kendine ait bir antlaşması vardır; her biri İbrahim'in soyundandır. Her birinin ailelerini ve antlaşmalarını temsil eden bir şehri vardır. Her biri ya fizikî Âdem'in ya da ruhsal Âdem'in evladıdır.

Çünkü yazılmıştır ki, İbrahim'in iki oğlu vardı; biri cariyyeden, diğeri hür kadındandı. Ama cariyyeden doğan bedene göre doğmuştu; hür kadından doğan ise vaat gereğince. Bunlar birer mecazdır; çünkü bunlar iki antlaşmadır: Biri Sina Dağı'ndan olup kölelik doğurur; bu Hacer'dir. Bu Hacer, Arabistan'daki Sina Dağı'dır ve şimdiki Yeruşalim'e karşılık gelir; o, çocuklarıyla birlikte kölelik altındadır. Ama yukarıdaki Yeruşalim özgürdür; o hepimizin annesidir. Çünkü yazılmıştır: "Sevin, doğurmamış kısır; doğum sancısı çekmemiş olan, coşup haykır; çünkü kocası olmayanın çocukları, kocası olanından daha çoktur." Şimdi biz, kardeşler, İshak gibi, vaat çocuklarıyız. Ne var ki o zaman bedene göre doğmuş olan, Ruh'a göre doğmuş olana nasıl zulmettiyse, şimdi de öyle. Ama Kutsal Yazı ne diyor? "Cariye kadını ve oğlunu kov; çünkü cariyenin oğlu, hür kadının oğluyla birlikte mirasçı olmayacaktır." Buna göre, kardeşler, biz cariyenin değil, hür kadının çocuklarıyız. Galatyalılar 4:22-30.

Çarmıh döneminde, kadim dönemin somut gerçeklikleri modern maneviyatın sembollerine dönüştü. Elçi Pavlus, William Miller'ın iki yıkıcı güçten oluşan bir çerçeve kurmasına imkân veren bu temel peygamberlik hakikatlerini açıklığa kavuşturdu; Miller bütün peygamberlik sonuçlarını bu çerçeveye dayandırdı. Elçi Pavlus'un gerçekleştirdiği aynı çalışma, Future for America'nın tüm peygamberlik sonuçlarının çerçevesini oluşturan üç yıkıcı gücü tanımlar.

Yedinci, sekizinci ve dokuzuncu bölümlerdeki Ulai Nehri görünümüyle temsil edilen bilginin artışı konusundaki Miller'ın anlayışının çerçevesi, Daniel kitabındaki "günlük" ifadesinin putperest Roma'yı temsil ettiğini keşfetmesine dayanıyordu. Bu keşfi Pavlus'un Selaniklilere ikinci mektubunda yaptı. Bu anlayış, son günlerde Yedinci Gün Adventistlerinin üzerine güçlü bir aldanış gelmesine yol açan peygamberî "yalan" ile bağlantılı olarak tanımlanan başlıca gerçektir.

Bir sonraki yazıda, Ulai Irmağı görünümünün temsil ettiği bilginin artışına dair incelememize, Miller'ın Pavlus'un mektubunda fark ettiğini ele alarak devam edeceğiz.

Yüzeyin altını gören, bütün insanların yüreklerini okuyan Kişi, büyük ışığa sahip olmuş olanlar hakkında şöyle der: "Onlar, ahlâkî ve ruhsal durumları sebebiyle elem çekmiş ve dehşete kapılmış değiller." Evet, onlar kendi yollarını seçtiler ve canları iğrençliklerinden zevk alır. "Ben de onların aldanışlarını seçeceğim ve korktukları şeyleri başlarına getireceğim; çünkü Ben çağırdığımda cevap veren olmadı; Ben konuştuğumda dinlemediler; fakat gözlerimin önünde kötü olanı yaptılar ve hoşnut olmadığım şeyi seçtiler." "Tanrı onlara kuvvetli bir aldanış gönderecek ki, yalana inansınlar"; çünkü "kurtulabilmeleri için gerçeğin sevgisini kabul etmediler", "aksine haksızlıktan hoşlandılar." Yeşaya 66:3, 4; 2 Selanikliler 2:11, 10, 12.

Göksel Öğretmen sordu: 'Sizin gerçekte birçok şeyi dünyevî politika uyarınca yapıp Yehova'ya karşı günah işlediğiniz halde, doğru temelde inşa ettiğiniz ve Tanrı'nın işlerinizi kabul ettiği zannından daha güçlü hangi aldanış zihni kandırabilir? Ah, bir zamanlar gerçeği bilmiş olan insanlar dindarlığın biçimini onun ruhu ve gücü yerine koyduklarında, kendilerini zengin, malları artmış ve hiçbir şeye ihtiyaç duymuyor sandıklarında, oysa gerçekte her şeye muhtaç oldukları halde, zihinleri ele geçiren büyük bir aldatma, büyüleyici bir yanılgıdır.' Tanıklıklar, cilt 8, 249, 250.